

Ændringer i den Maade, paa hvilken Tjenestemændene ere fordelte i de forskellige Lønningsklasser. Saaledes forekommer det mig, at for Eksempel de Tjenestemænd, der have Ansættelse som Lokomotivpersonale, hvad enten de ere Lokomotivførere eller Fyrbødere, nok kunde paakræve at komme op i en højere Lønningsklasse end foreslaaet. Noget lignende gælder efter min Mening for Postbudene, der jo have et stort Ansvar. De maa stille Kaution, der betros dem ofte store Beløb, og naar saa hertil kommer, at for de allerfleste Postbudes Vedkommende er deres Stilling en Slutstilling, synes det mig, at det bør overvejes, om de ikke kunde flyttes op i en højere Lønningsklasse end den foreslaaede, som er den første.

I 12te Lønningsklasse er undtagelsesvis efter min Mening Begyndelseslønnen sat en Smule lavt. Naar Hensyn tages til de Krav, der stilles til de paagældende Tjenestemænd, kunde der maaske være Anledning til at tage Hensyn til Udfaldet af den Eksamen, de have underkastet sig, naar der var Tale om at tillægge dem Alderstillæg. Postmestrene i 15de Lønningsklasse stilles ugunstigere end Ekspedienterne, og det maa dog vistnok siges at være en Regel, der ikke burde gøres nogen Undtagelse fra, at naar en Mand rykker op i en højere Lønningsklasse, skulde dermed ogsaa være forbunden en faktisk Lønforbedring, der kunde derfor maaske være Tale om, at Postmestrene rettere hørte hjemme i 13de Lønningsklasse.

Det har vistnok været Regelen i lange Tider, at Trafikassistenter og Telegrafister have faaet Ansættelse som Assistenten før det fyldte 25de Aar, hvorimod de af Postfunktionærerne, som nu staa i 4de Lønningsklasse, først opnaa en lignende Ansættelse efter 12 til 15 Aar, saa at de ofte ere i en Alder af 30 Aar, inden de naa saa vidt. Og da hvert Aar betyder Lønforøgelse, for disse Mænd omtrent 82 Kr. aarlig, kunde de vistnok gøre Fordring paa at blive ligestillede med de dertil svarende Tjenestemænd under Statsbanerne og Telegrafvæsenet. Formentlig kunde en saadan Ligestilling opnaas, hvis man tilføjede til § 18 en Bestemmelse om, at Udnævnelsen til Postekspedient skal finde Sted 4 Aar efter, at vedkommende har faaet fast Ansættelse i Statens Tjeneste, naturligvis under rimeligt Hensyn til, at Betingelsen i § 3 om, at vedkommende skal være fyldt 25 Aar, er opfyldt. Efter

at Staten nu har taget det i sin Haand at antage Elever under Postvæsenet, har den det i sin Haand Tid efter anden at formindske det meget store Antal af Assistenten, der for Øjeblikket findes, og paa den Maade regulere Forholdene.

Der er ogsaa en Del Ekspedienter, der har lidt ved den sene Ansættelse under de nuværende Forhold, og som derfor maaske nok kunde have Krav paa at faa deres Anciennetet beregnet fra 8 Aar efter deres Indtrædelse i Postvæsenet under fornødent Hensyn til § 3.

Saa er der en Række ældre Postmestre, som i 1902 blev tvungen op i den nuværende 3die Lønningsklasse og derved led et ret betydeligt økonomisk Tab, som de ikke ved denne Lønningslov faa nogen Erstatning for, uagtet man fra alle Sider, baade fra Regeringens og Rigsdagens Side, har erkendt, at der er sket dem Uret. Ganske vist have de paa de sidste to Aars Finanslove faaet 200 Kr. aarlig, men det dækker ingenlunde det Tab, de have lidt. Det vilde derfor sikkert være en Retfærdighedshandling at udføre overfor dem at tilstaa dem Halvdelen af Alderstillægget med op i den næste Lønningsklasse. Saa vilde den største Del af Uretten være gjort god igen.

Som sagt, jeg skal ikke komme ind paa mange Detailler. Jeg vil blot sige, at vi ville være rede til saa vidt muligt at arbejde med paa en Ordning, der er tilfredsstillende for alle de paagældende. Med Hensyn til Fordringen om Kompensation, skal jeg udtale, at paa nærværende Tidspunkt kan jeg ikke sige andet, end at de foreslaaede Forhøjelser af Jernbanetaksterne ingenlunde have vor Sympati. Det vil imidlertid ogsaa fra vor Side blive Genstand for Forhandling, om der skulde være Mulighed for en Forstaaelse med den høje Regering og Flertallet af dette Ting paa dette Punkt. Paa Forhaand ved man, at et saadant Forslag ikke kan have Befolkningens Sympati. For Postvæsenets Vedkommende gælder en lignende Betragtning. Det har vistnok altid været anset for en rimelig Fordring, at Postvæsenet skulde betale sine Udgifter ved sine Indtægter. Man har ikke fordret, at Postvæsenet skulde give nogen Fortjeneste til Statskassen, men paa den anden Side har man heller ikke ønsket, at Staten direkte skulde bidrage dertil. Det vil vistnok være en rimelig Fordring, at dette Forhold bevares uforandret, og det vil vistnok ogsaa kunne bevares uforandret uden nogen nævneværdig Forhøjelse af Posttaksterne. Navnlig skal